

залюлява, ове, ове! залюлява отлюлява, ове, ове! двашь го люшна, тришь го плюшна!“ Ч. 38. Тѣ го плюснுவать (ударватъ съ рѣка) малко по образа. *Люб. Баба Ела, 65.* Набрафъ коле гѣбро'и, Набрафъ прѣе смреко'и, Та ѣ сплетофъ кошула, *И* променафъ жена-та, *И* изва'иѣ на оро. 'Сит' игра'е по клекумъ, А моя-та по просумъ; Коле-то ѣ дупе'е, Прѣке-ти ѣ плуске'е, И кради-те водени. *М. р. 370.* Плюсна да плачитъ (*ударилась плакать*) дури до бога. *М. 67.* Го видела, въ рѣцѣ съ плюснала (*всплеснула руками*): „Богъ те убилъ Мирче помалечекъ!“ *М. 57.* 2)—**ерилата** о птици бѣю крыльями: Знамето се вѣтрѣе и прилича на голѣма птица, кога плющи крилата. *В. Вълко. 13.* 3) о дождѣ хлещетъ: На вѣнъ е вѣтрѣ, мракъ и влажно Дѣждѣтъ плющи вѣвъ ноцний мракъ. *В. Гусла. 101.*

Плюѡъ Плюѡвамъ Плюѡвнувамъ *и. дл. Плю(ѡ)иъ Плюѡиъ* *и. св. 1)* плюю, плюну: Кад' съ смее—злато лее, Кад' зборува—бисеръ плюе. *М. 605.* И га плаче злато точи, И га вреви бисеръ плюе. *В. 146.* Щото плюя, азъ го не лижа (Щото кажа и направвамъ). Щото плюишь, не го лижи. *Кп. 155.* Дето плюя (плювиъ. Ч. 152) не са обръщамъ да го лижа. *ib. 34.* Въ купици-ту ѣ заровина идиъ жинъ, и секи, кой-ту мини утъ тамъ, ѡ плюѡ. Ч. 255. Ако некой поминить надъ место-то, каже съ стори вѣулица-та, можить нещо да страдатъ; и за да унищожить тая лоша сила, плюватъ на това место. *М. р. 525.* „Дай, дете, млада-та невѣста! Ако плюнамъ, сѣтъ ке те удавамъ, Ако дунамъ, сѣтъ ке те отнесамъ, Сабя немамъ кървца да натопамъ, Ако зинамъ, дете ке те голтнамъ“. *М. 173.* Когато се образува въ окото пятно вслѣдствие очиболъ, отварять болнавото око, плювнувать въ него три пѣти... *Люб. Баба Ела, 47.* 2) харкаю, харкну, выплевываю, выплюну: Кога нѣкой блюва или плюе крѣвь. *Л. Д. 1869 р. 216.* **Плюѡе** *не с. с.* плеваніе, харканіе.

Пляснѡъ *и. св. Пляснுவамъ Пляскамъ* *и. дл. см. плѣснѡъ*: Но той се сепва, трѣпне, пакъ пляснуетъ крилата, И хвърка прѣзъ мѣглитѣ, прѣзъ бурния гѣрмежъ. *В. Поля. 58.* Конѣ бѣгатъ буйно, силно, Бичать пляска и пищи. *ib. 48.*

Плячка *и пр. см. плѣчка.*

По *предл. 1)* по, на, въ (*движеніе или дѣйствіе, распространяющееся по какой либо поверхности*): Ненчо си по двор ходеше, Бѣли си рѣцѣ крѣшеше. *Д. 27, 38—39.* По дворѣ ходи и плаче Грижевна Стана, жаловна. *Д. 35, 56—57.* Пу зелена гора какъ вѣрвяха, Вейки утъ гора слумеха. *Д. S. 10, 164—165.* Ви като ходите и денѣ и ноцѣ По чѣрно-то море по белия Дунав. *Д. 57, 23—24.* Конници вѣрвяхъ по брѣг-атъ. *Р. 67.* (Нагул ся провикъ) От високи чардаци, По сел-